

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου 2018

Κυριακή μετά τήν "Υψωσιν.

Μρ. 8, 34 – 9,1.

**«ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν,
ἀπαρνησάσθω ἐαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν
αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μρ. 8, 34).**

Σέ μία συμπόρευση μᾶς καλεῖ σήμερα ὁ Κύριος, λίγες μόλις ήμέρες ἀφότου ἔορτάσαμε τήν Παγκόσμια "Υψωση τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Μία συμπόρευση μαζί Του στό δρόμο τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδας. Πάνω στή συμπόρευση αὐτή θά κτιστεῖ ἡ σχέση μ' Ἐκεῖνον, πού θά ξεκινήσει ἀπό τά μονοπάτια τῆς παρούσας πρόσκαιρης ζωῆς καί δέν θά τελειώσει ποτέ. Αὕτη ἡ σχέση συνιστᾶ τή σωτηρία μας, διότι χωρίς σχέση μέ τό Λυτρωτή δέν ὑπάρχει λύτρωση.

Ο Ἰησοῦς, σάν πάνσοφος διδάσκαλος, δέν καλεῖ μόνο στή συμπόρευση μαζί Του, διδάσκει καί τίς προϋποθέσεις μέ τίς ὅποιες θά γίνει αὕτη ἡ κοινή

πορεία μ' Ἐκεῖνον. Αὐτές λοιπόν οἱ προϋποθέσεις εἶναι τρεῖς: ἡ ἐλευθερία, ἡ ὑπομονή καὶ ἡ ὑπακοή.

Κατ' ἀρχήν ὁ Χριστός καλεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους, κανέναν ὅμως ἀναγκαστικά. Στήν εὐλογημένη αὐτή συνοδοιπορία ἔρχεται ὅποιος θέλει. Ὁποιος ἐπιθυμεῖ νά βάλει τόν ἑαυτό του πίσω ἀπό τόν Κύριο ἀποφασίζει νά διαγράψει τίς ἐπιλογές τῆς δικῆς του ἐλευθερίας καὶ νά θέσει ὀλόκληρη τήν ἐλευθερία του στήν ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει τό «ὑπίσω μου». Οὕτε μπροστά οὕτε δίπλα ἀπό τό Χριστό πηγαίνει ὁ πιστός. Μόνο πίσω ἀπό τόν Κύριο ἀκολουθεῖ καὶ ἀφήνει ὅλη τή ζωή καὶ τό δρόμο του νά τά ἀναλάβει ὁ Λυτρωτής καὶ Σωτήρας. Ο ἀνθρωπος πού θέλει νά βαδίσει στά βήματα τοῦ Ἰησοῦ ξέρει πώς ἡ δική του ἐλευθερία εἶναι μία αὐταπάτη, ἀπό τήν ὅποια ἀγωνίζεται νά ἐλευθερωθεῖ. Μέ τήν ἀμαρτία καὶ τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ τραυματίστηκε ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Μέ τήν ἀνυπακοή στό Θεό ὁ ἀνθρωπος χάλκευσε τά δεσμά τῆς ροπῆς πρός τό λάθος. Οἱ ἀποφάσεις πού λαμβάνει ὁ καθένας, ὅσο καὶ ἀν φαίνονται πώς εἶναι ἐλεύθερες, στήν πραγματικότητα εἶναι ἐπηρεασμένες

ἀπό τό δηλητήριο τοῦ κακοῦ, γι' αὐτό καὶ ἐγκλωβίζουν τόν ἄνθρωπο στό θάνατο καὶ στόν ἀφανισμό. Χωρίς τό Θεό ὁ ἄνθρωπος εἶναι κλεισμένος στόν τάφο του, πού τόν βιώνει ἥ ως κατάσταση ἥ ως προοπτική. Ὄταν ἀποφασίσει νά παραιτηθεῖ ἀπό τά δεδομένα του καὶ ἀπό τά δικαιώματά του καὶ συνταυτίσει ὅλη τήν πορεία του μέ τά βήματα τοῦ Κυρίου, μόνον τότε ἐλευθερώνεται ἀπό τό θάνατο.

Δεύτερη προϋπόθεση γιά κοινή πορεία μέ τόν Κύριο εἶναι ἡ ύπομονή. Τό «ἀπαρνησάσθω ἔαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» σημαίνει ἀτελείωτη ύπομονή. Ἀφοῦ ὁ πιστός λάβει ἐλεύθερα τήν ἀπόφαση νά προσκολληθεῖ στό Χριστό, δέν θά τό πετύχει αὐτόματα. Ἡ συμπόρευση μέ τόν Ἰησοῦ δέν μπορεῖ νά γίνει μαγικά καὶ ξεκούραστα. Κάθε συνοδοιπόρος τοῦ Σωτήρα διαπιστώνει πώς τό μεγαλύτερο ἐμπόδιο σ' αὐτή τήν ταύτιση μέ τό Λυτρωτή τό βάζει ὁ ἴδιος ὁ ἔαυτός του. Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἔαυτοῦ εἶναι ἔνας ἀγώνας ύπομονῆς μέχρι νά γύρισει τήν πλάτη του ὁ πιστός στίς χαμερπεῖς ἐπιθυμίες, στά ύποτιθέμενα προσόντα, στά αὐτονόητα δικαιώματα, στήν κοσμική λογική, στά ἀναμενόμενα δεδομένα, σ'

αύτό πού οι πολλοί έχουν μάθει νά όνομάζουν «φυσιολογικό». Ή απάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ γιά τό χατίρι τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἐπίτευξη τοῦ ὑπέρλογου, ἡ ὑπέρβαση τοῦ κοσμικά συνηθισμένου, τό σπάσιμο τοῦ «φυσιολογικοῦ» γιά τήν ἀπόλαυση τοῦ ἀδιανόητου, ἡ παραίτηση ἀπό τό κοσμικό βόλεμα γιά τήν κατάκτηση μιᾶς θέσεως στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ή ὑπομονή τοῦ πιστοῦ γιά νά πολεμήσει τόν ἑαυτό του δέν προκαλεῖ θλίψη ἀλλά χαρά καί ἰσορροπία. Ὅσο χάνει τόν ἑαυτό του, τόσο κερδίζει τά πάντα, διότι, ὅσο ἡ ὑπαρξή του ἀδειάζει ἀπό τά δικά του, τόσο γεμίζει ἀπό Χριστό. Μέ τό Χριστό συγκάτοικο ἡ ζωή γεμίζει γαλήνη καί χαρά, διότι ὅτι συμβαίνει εἶναι εὔστοχο καί ταιριαστό. Μέ τό Χριστό μέσα του ὁ ἄνθρωπος γίνεται παντοδύναμος ὅχι γιατί ὑποτάσσει τούς πάντες καί τά πάντα, ἀλλά διότι κερδίζει κάθε κατάσταση μέ τή χαρά τῆς ἐλεύθερης ὑποταγῆς. Ἔτσι ἡ ἄρση τοῦ κάθε προσωπικοῦ σταυροῦ δέν προκαλεῖ γογγυσμό, ἀλλά χαρά καί ἀγαλλίαση, διότι συνοδεύεται ἀπό τήν ἐλπίδα τοῦ καλύτερου καί ἀπό τήν προσμονή τῆς τελειωτικῆς νίκης.

«Άκολουθείτω μοι», λέγει σήμερα ὁ Κύριος σ' ὅποιον ἐλεύθερα ἀπαρνιέται τόν ἑαυτό του καὶ ἐπιθυμεῖ νά συνοδοιπορήσει μέ τό Μέγα Διδάσκαλο. Αὕτη ἡ τρίτη προϋπόθεση συνοδίας τοῦ Ἰησοῦ σημαίνει ύπακοή. Ἡ ύπακοή εἶναι ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Τό «άκολουθείτω μοι» εἶναι ὁ πνευματικός ἀγώνας πού καταβάλλει ὁ πιστός γιά νά μείνει ἀκριβῶς στά βήματα πού κάνει τό αἰώνιο πρότυπό του, ὁ Σωτήρας καὶ Λυτρωτής. Εἶναι ἡ ἐλεύθερη καὶ χαρούμενη ἀσκηση ως γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας, γιά νά μή σβήσει μέσα στήν καρδιά ἡ ἀγάπη γιά τό Χριστό, ὁ πόθος καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἔνωσης μαζί Του. Εἶναι ἡ προσπάθεια νά ἀρέσει ὁ πιστός σ' Ἐκεῖνον πού εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ἀπόλυτος ἀγαπημένος του. Τό «άκολουθείτω μοι» σημαίνει νά σβύσει κάθε δρόμος καὶ κάθε τρόπος γιά τόν πιστό καὶ νά ἀπομείνουν μόνο τά ἵχνη καὶ τά ἀποτυπώματα τοῦ θεϊκοῦ θελήματος. Τό «άκολουθείτω μοι» γίνεται κάτι παραπάνω ἀπό μίμηση, γίνεται ταύτιση μέ τό πρότυπο στό σημεῖο πού νά μπορεῖ νά φωνάξει κάποιος «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

‘Η ζωή ἀπλώνει μπροστά μας πολλούς δρόμους. Όλοι κάνουμε τίς ἐπιλογές μας και ὁ καθένας βαδίζει στό δρόμο πού ἐπιθυμεῖ. Τά γεγονότα και ἡ πραγματικότητα ἀποδεικνύουν πώς κάθε δρόμος πού δέν ταυτίζεται μέ τό Χριστό ὁδηγεῖ στήν ἀποτυχία, τήν καταστροφή και τήν δυστυχία. Τά ἀνθρώπινα συντρίμμια πού ζητοῦν βοήθεια μποροῦν αὐτό νά τό βεβαιώσουν μέ ἀσφάλεια. Τά σύγχρονα ἀδιέξοδα εἶναι πλέον τόσα πολλά και τόσο σίγουρα, πού ως μοναδική ἐπιλογή ἀπομένει ἡ συνοδοιπορία μέ τόν Κύριο. Ἐλεύθερα ἄς διαλέξουμε τό δικό Του δρόμο, ἄς φορτωθοῦμε μέ ύπομονή στίς δυσκολίες και μέ ύπακοή στό δικό Του τρόπο, γιά νά γίνεται Ἐκεῖνος ὁ μοναδικός ὁδηγός τῆς ζωῆς μας. Μόνο μέ ὁδηγό και συνοδοιπόρο τό Χριστό μπορεῖ ἡ καθημερινότητά μας νά γεμίζει ἀπό ἐκπλήξεις χαρᾶς και παρηγοριᾶς, και ἡ ἐλπίδα τῆς παντοτινῆς ἔνωσης μαζί Του νά εἶναι τό πανίσχυρο ἀντίδοτο στά δηλητήρια ἀπό τά δποῖα συνεχῶς ἐμποτίζεται ἡ ζωή μας. Μακάρι ο Κύριος νά μᾶς δέχεται κοντά Του. Ἀμήν.